

[Knud Kristensen.]

til, inden den farve kommer over dem, men det er formentlig heller ikke det, der er det afgørende; man kan formentlig ikke forsvare sig ved at henvise til, at andre har gjort fejl, som man selv har kritiseret stærkt. Forøvrigt er det jo kun påstande, påstande uden nogen angivelse af, hvem der har udtalt kritik, og hvor den er udtalt, og hvis vi tager venstre som parti, vil jeg bestemt protestere imod, at der er nogen som helst saglig baggrund derfor. Men forøvrigt vil jeg sige, at man også må huske på, at man har sagt til vore vælgere: I er blevet snydt og narret, og man — det har i hvert fald den højtærede statsminister — har foreholdt os, at disse vælgere var uhyre utilfredse dermed. Nu har denne sag været indanket for vælgernes domstol og er dør på dømt. Det er efter mit skøn den rigtige måde at afgøre det på. Det, der står tilbage, er at få den højtærede statsministers og hans regerings og hans partis optræden bedømt ved en lignende afgørelse.

Med hensyn til det sydslesvigske spørgsmål har den højtærede kirkeminister for en tid siden været ude at tale og har henvist til en udtalelse, som var fremsat af den højtærede statsminister — jeg husker den meget vel —, gående ud på, at hvis den danske bevægelse i Sydslesvig var holdbar og varig, så hørte landet og befolkningen retteligt os til. Den omstændighed, at den højtærede kirkeminister tager dette op, betyder vel, at han tilslutter sig denne opfattelse, og så spørger jeg: Hvorfor må vi så ikke sige det overfor udlandet, hvorfor må vi ikke sige, at hvis det er tilfældet, hører de retteligt os til, og hvorfor må vi ikke gøre et arbejde for, at de så også kan komme til det, og skabe sikkerhed derfor?

Den højtærede undervisningsminister indrømmede, at hans udtalelser sidste år under tillægsbevillingslovens tredje behandling eller en forhandling deromkring kunne misforstås; der forelå en fejltagelse, men han henviste så til som en slags undskyldning — det skal jeg ikke sige noget til —, at udtalelser, jeg har fremsat her ved denne sags behandling, heller ikke var særlig klare. Det skal jeg indrømme. Jeg må sige, at jeg er højst forbavset over det resultat, der er kommet til at stå i rigsdagstidende. Meningen vil ikke blive forandret, men udtrykkene, således at det bliver mere klart, og det var for resten gjort, inden den højtærede undervisningsminister holdt talen*). Een ting er jo, hvad der er fortryk, noget andet, hvad der er den reviderede og gennemsete udgave. Nå, det skal vi ikke strides om, men jeg vil

gerne sige til den højtærede undervisningsminister, at jeg synes, at den omstændighed, at der nu er, som han siger, opnået enighed indenfor et udvalg, ikke er nogen virkelig betryggelse, thi hvordan er dette udvalgs stilling? Det har jo ikke mindste mulighed for at få sagen frem for rigsdagen — i hvert fald er det meget vanskeligt —, hvis ikke den højtærede undervisningsminister vil gå med til at søge en sådan bevilling, og derfor er udvalget i en helt anden situation end rigsdagen, det må søge at opnå det mest mulige af det, det mener er nødvendigt. Der ligger jo ikke deri, at de i udvalget, som man siger, blev enige, at de har opnået det, de har ønsket, hvad også fremgår af deres forslag. De mente ikke alene, at et større beløb var ønskeligt, de mente vel også, at det var nødvendigt, men de havde måttet affinde sig med et lavere beløb, fordi de ikke kunne nå videre. Selvom jeg må mene, at beløbet er for lille, vil jeg dog stemme for det, hvis jeg ikke kan opnå noget mere, når vi skal have tillægsbevillingsloven, som jeg forstår det skal optages på, vedtaget. Men enten det nu har det omtalte udvalgs tilslutning eller ikke, så er det afgørende, om der ydes det rigtige beløb, om det er i overensstemmelse med det tilsagn, vi har givet, og jeg må sige til den højtærede undervisningsminister, at efter de stærke udtalelser, der er fremkommet fra ledende politikere, også inden for hans eget parti, synes jeg, at det er altfor knebent til røgtning af de opgaver, som udviklingen saglig set har medført.

Det er jo heller ikke det, den højtærede undervisningsminister egentlig har bestridt, men han siger, at man ikke økonomisk har råd til mere, man kunne ikke få mere igennem finansministeriet. Men jeg synes, at denne betragtning er for snæver under hensyn til det tilsagn, vi fra alle politiske partiers side — i hvert fald de fleste af dem, som betyder noget — har givet overfor det arbejde, som der skal udføres. Den højtærede undervisningsminister sagde nu også, at han mente, det var urigtigt at yde støtte udover de gamle områder for skolevirksomhed og kulturel virksomhed. Jeg kan ikke rigtig forstå, at meningen med de stærke udtalelser, der er fremsat fra forskellig side, skulle være, at man ikke kan udvide sin støtte til andre områder indenfor det samme arbejde, at der ikke kan komme noget nyt til, som kan betegnes som redelige og fuldt ud legitime bestræbelser. Jeg var også noget betænkelig ved den højtærede undervisningsministers udtalelser om, at vi ville støtte det kulturelle arbejde, som ikke har statspoli-

*) Se sp. 503, jfr. sp. 830.